

Artur Garcia Fuster

5 Juliol 2022

Artur Garcia Fuster (el Guinardó, 1991). Doctor en filologia. És professor de secundària. Ha publicat l'estudi *Memòria, oralitat i ironia a la narrativa de Jesús Moncada* (2019) i escriu de forma prou regular sobre literatura catalana a la revista *La Lectora*.

Norai

Quan es va enamorar de mi ja feia dues setmanes que ningú robava el caragol de mar. Era una estàtua curiosa: un home assegut sobre una peça de ferro, d'aquestes que hi ha a les ribes per amarrar-hi la sirga dels vaixells. D'una mida un pèl superior a l'estatura humana, es deia Špiro Brusina. Entre les mans sostenia una gran conquilla de bronze, amb tots els sons de la mar imaginaris. L'home de ferro se la mirava amb recança, com si li recordés algú. Va tenir èxit de seguida. Els nens l'agafaven —tot i que la peça pesava tres quilos— i se la passaven com si fos una pilota de rugbi mentre corrien pel passeig (un parell de cops va caure a l'aigua i van haver de contractar un submarinista per rescatar-la). Això rai. Després, va començar a desaparèixer de veritat i per sempre. Un mol·lusc metàl·lic era un record massa singular i temptador per als turistes de la nostra ciutat.

—L'escultor n'està fins als collons —em va dir l'alcalde el dia que em van contractar com a vigilant de l'estàtua.

Em passava el dia atenent turistes delerosos de fer-se fotos davant la mar. El conjunt escultòric el completava un altre pilar de ferro, al costat de l'estàtua. La intenció de l'artista era que la gent s'hi assegués a la vora per fer-li companyia. No era una mala idea, llàstima no haver pensat que sovint la companyia és només una forma subtil d'egoisme. Quan m'hi vaig posar, però, tot estava tranquil. Sentia la salabror quan bufava la tramuntana i, si m'avorria, comptava peixos o turistes. Venien de tot el món (els turistes), i també parelles acabades de casar, que es fotografiaven davant d'unes illes tan idíl·liques com el seu amor d'estrena. M'ho mirava una mica de lluny (no gaire, perquè havia de vigilar) i pensava en tantes fotos que es fan de

forma automàtica i que després no es mira ningú. M'asseia al pilar de ferro germà de l'escultura i sospirava encarat a l'aigua.

Aquell dia, vaig sentir el motor d'un autobús i vaig veure com començaven a baixar-ne japonesos. N'eren tants que semblava impossible que poguessin cabre en un sol vehicle. Una guia els va començar a explicar coses de la història del passeig i de l'escultura i jo vaig girar-me perquè ja m'ho sabia.

Després de l'explicació, vaig notar com la gent se m'acostava una mica més del compte. Va ser quan vaig veure que havia començat a sortir jo també a les fotografies. Vaig intentar apartar-me, però em van dir que no. Somreien. Em van dir que millor que em quedés quiet, assegut, d'esquena a l'objectiu però de cara a la mar, que així quedava millor. Més reflexiu, més intens. Omplia un buit. Vaig acabar de girar el cap i vaig descobrir que ja hi havia tot el grup fent cua. M'hi vaig resignar pensant que potser podria argumentar un augment de sou. Posaven un parell de segons entre l'escultura i jo (tots dos d'esquena) i se n'apartaven satisfets. Jo també somreia, com un professional, tot i que el meu rostre no sortia a càmera, esclar. Ja començava a notar certa picor al clatell quan va aparèixer ella. Em va pinçar l'espatlla amb tanta suavitat que em va semblar una carícia sobre l'abric. M'ensenyava dents i genives mentre em deia si es podia fer una foto amb mi. Li vaig dir que cap problema, que no feia distincions entre turistes, i em vaig girar de nou. Però ella va fer que no amb el cap i em va dir que de cara, que tots dos de cara, mirant a càmera. Va afegir que li semblava molt guapo i que volia tenir-me de record. Va anar tan de pressa que abans de poder-m'ho pensar ja tenia els seus pares i oncles fent-nos fotos des de tots els angles possibles. Ella m'agafava del braç i em tocava el colze, com si fóssim nosaltres els casats. Si decantava una mica el cap podia fregar-li els cabells amb la punta del nas.

Tot el grup va reprendre la ruta pel passeig marítim, però ella no se n'acabava d'anar. Seguia mirant-me i va dir que m'esperaria. Pensava que feia broma però no. La resta del grup amb què viatjava seguia el trajecte per la costa del país, però ella va quedar-se a la ciutat. Va venir cada dia, durant tot un mes (feien un viatge llarg). S'asseia, una mica apartada, i observava la meva feina, mirant com ens fotografiaven l'esquena. Quan hi havia menys trànsit, s'acostava i em deia que me n'anés amb ella al Japó. Jo li responia que això era impossible, que calia ser responsable, que no podia perdre una oportunitat tan bona com aquella. Però ella només feia que no amb el cap i s'asseia al següent pilar de ferro de la riba, fins que es feia l'hora de plegar. Jo me n'anava a casa i ella se'n tornava a l'hotel a sopar perquè tenia pagada la pensió completa.

L'últim dia em va demanar de fer-nos una última foto. De cara o d'esquena?, vaig preguntar-li. Com tu vulguis, va somriure resignada. I va disparar el flaix mentre el sol es ponía rere els nostres caps i el de l'estàtua, asseguts al pilar de ferro on havíem

passat tots aquells dies. Se'n va anar arrossegant els peus i la càmera de fotos. Li vaig fer adeu amb la mà, tot i que ja no em va veure. L'endemà, efectivament, no va tornar. Havia desaparegut, com el caragol de mar de l'escultura. Quina sorpresa! L'alcalde es va enfadar molt i em va acomiadar. Apa, cap a casa. Sense feina un altre cop! Uns setmanes més tard, però, vaig rebre un paquet amb segell japonès. Pesava tres quilos i venia amb una nota manuscrita en què em demanava perdó. Va ser un rampell, se'n penedia. Vaig pensar que si tornava amb la peça potser em restablirien el lloc, però ja era tard. Justament aquell dia havien instal·lat una mampara de plàstic (antireflectant, per poder fer fotos) al voltant de l'escultura per protegir-la dels lladres. I li havien posat a les mans l'enèsima còpia (l'última que cedeixo!, va dir l'escultor) de la conquilla marina. Així que vaig decidir quedar-me l'antiga com a record.

Ara, algunes nits, m'acosto a l'escultura precintada i m'hi assec al costat. Simètrics de cara a la mar, mirant-nos el caragol boterut entre les mans, tots dos tristos. I penso que, posats a triar, potser hauria preferit quedar-me amb alguna de les nostres fotografies, que no vaig arribar a veure mai.

Categoria : El trobat

Bloc a WordPress.com.

